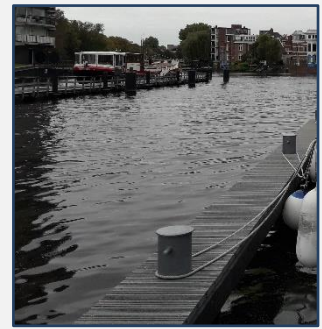

Voort varend en het mooiste station van Nederland

Letterlijk voortvarend ging onze verhuizing van invaart A naar invaart B in de Oosterhaven marina niet echt, wel voort varend! Na bijna een jaar stilliggen, moesten we verplaatsen in de marina.

Het net iets langere splinternieuw zeiljacht "Tarquin" van Janny en Gerd past wel op ons huidige plekje in A maar niet op steiger B. Dus op een rustige dag qua wind maken we ons zelf en Zeezwaluw gereed om na lange tijd weer een paar meter te varen. Op de nieuwe plek gaan we met de boeg naar de kant om via een mooie zijsteiger van- en aanboord te kunnen komen. Een flink voordeel en helemaal perfect dus!

De motor slaat in één keer aan, de lijnen gaan los en voorzichtig vaart de Zeezwaluw uit haar box het kanaal

op richting invaart B. We moeten eerst voorbij invaart B richting brug varen en op het bredere gedeelte een draai maken om te keren. Daardoor hebben de schepen, die net door de andere brug gekomen zijn en achter ons zitten en de motorboot die uit

B komt, gelegenheid door te varen naar de open brug richting Delfzijl.

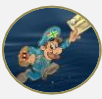
De pret begint pas echt als Riens over bakboord draait en halverwege de draai wanneer hij iets achteruit wil geven om verder door te draaien (wij hebben geen boegschroef en maken met deze manoeuvre gebruik van de schroefwerking) blijven we gewoon vooruit varen! Het enige waardoor dit probleem veroorzaakt zou kunnen worden, is een gebroken koppelingskabel, shit, shit en nog eens shit. De Zeezwaluw heeft nog steeds voorwaartse snelheid, maar kan door wind en (spui)stroming niet verder doordraaien. De Zeezwaluw vaart in een hoek van 90° af op een langs de kade afgemeerde stalen klipper. De preekstoel raakt als eerste de stalen railing en vangt de klap op. 2 tellen later liggen we stil. Samen en met hulp van de toegeschoten brugwachter meren we de Zeezwaluw netjes langs zij de klipper af.

De klipper lijkt goddank, op een afgevalen roestig stuk verf na, niet beschadigd te zijn. Onze preekstoel daarentegen ziet er na deze "kus" niet zo fraai meer uit, helemaal verwrongen en scheef tegen de drum van de furling aan. Tja dat heb je met voort varend gedoe

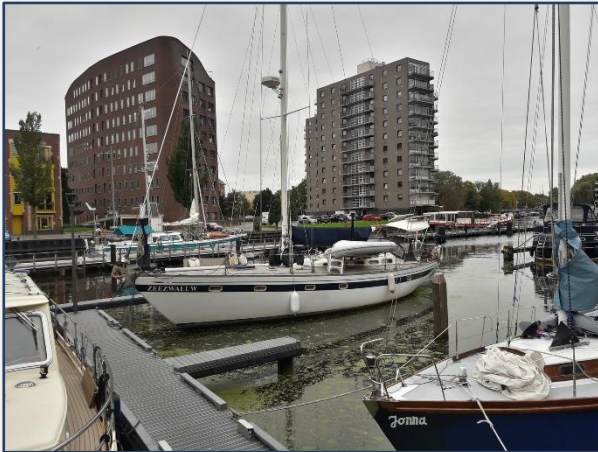
Eénmaal afgemeerd kunnen we pas onderzoeken of het inderdaad de koppelingskabel is die gebroken is. Dat is op de Zeezwaluw niet "even" een klus! De kachel moet van haar plaats, de vloer in de kajuit open en dan blijkt de kabel inderdaad gebroken bij de keerkoppeling.

[Aukes Oosterhaven watersportzaak](#) is op 50m afstand en hij heeft gelukkig een (eigenlijk net iets te lange) koppelingskabel op de plank liggen. Wel, te lang is beter dan te kort! We nemen die mee om als tijdelijke oplossing te plaatsen. Weer verder zwoegen, de vloerdelen van de achterhut moeten opengeschroefd worden om alle tie-raps los te kunnen maken en de hele SB-bakskist uitgepakt voor we bij de kabel kunnen komen.

Na bijna 3 uurtjes keihard werken is de nieuwe kabel geplaatst, alle vloeren weer dichtgeschroefd en staat de kachel weer op haar plek. We zijn nog wat bibberig van het hele gebeuren, maar voor het donker wordt willen we toch weg van de onvrijwillige ligplaats langs de klipper. Op naar onze nieuwe ligplaats in B dus.

Invaart B is wat krappert dan A en we moeten een aantal keren steken voor we de juiste positie hebben. Met de hulp van Ronnie die op de kant staat, lukt het uiteindelijk om onze box in te varen. Het manoeuvreren in de veel krappere ruimte was erg lastig, mede doordat de nieuwe koppelskabel eigenlijk beter afgesteld had moeten worden. Eindelijk om 6 uur ligt de Zeezuw met een geschonden aangezicht perfect op haar nieuwe plek. Nu eerst rust voor de gehavende zieltjes en morgen de schade goed opnemen.

Fast forward: de verfrommelde preekstoel is niet meer te redden. Na in 2en gezaagd te zijn, wilde die pas scheiden van de Zeezuw. De furling drum was gelukkig niet beschadigd. Op advies van mede zeilers en Christa de havenmeesteres hebben we de Groningse RVS-Goeroe Kees Huizinga in de arm genomen. Hij zag er wel brood in om een nieuwe preekstoel voor de Zeezuw te maken. Met foto's van de preekstoel in betere tijden én de doorgezaagde restanten van de oude als leidraad, gaat Kees aan de slag. De schade aan het dek (door omhoog gebogen voetje en bevestigingsbout van de preekstoel) konden we uiteindelijk prima repareren. Door voorzichtig het hout terug te duwen en daarna een epoxy behandeling om de zaak waterdicht en stevig bijeen te houden. De open bout-gaten zijn dicht gekit tot de nieuwe preekstoel gereed is en geplaatst kan worden. De nieuwe koppelskabel met de

juiste lengte is nu aanboord en wordt verwisseld met de te lange zodra we gelegenheid hebben. Eind goed al goed!

Zo was ie de preekstoel

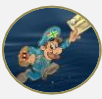

Zonder preekstoel

de in 2en gezaagde preekstoel

Om onze beschadigde zieltjes wat op te vrolijken zijn we niet al te lang na ons "voort varende avontuur" naar het mooiste Hoofdstation van Nederland gewandeld. Ja dat is echt het mooiste station van Nederland want het staat in Wikipedia ([zie link](#)) dus moet het waar zijn.

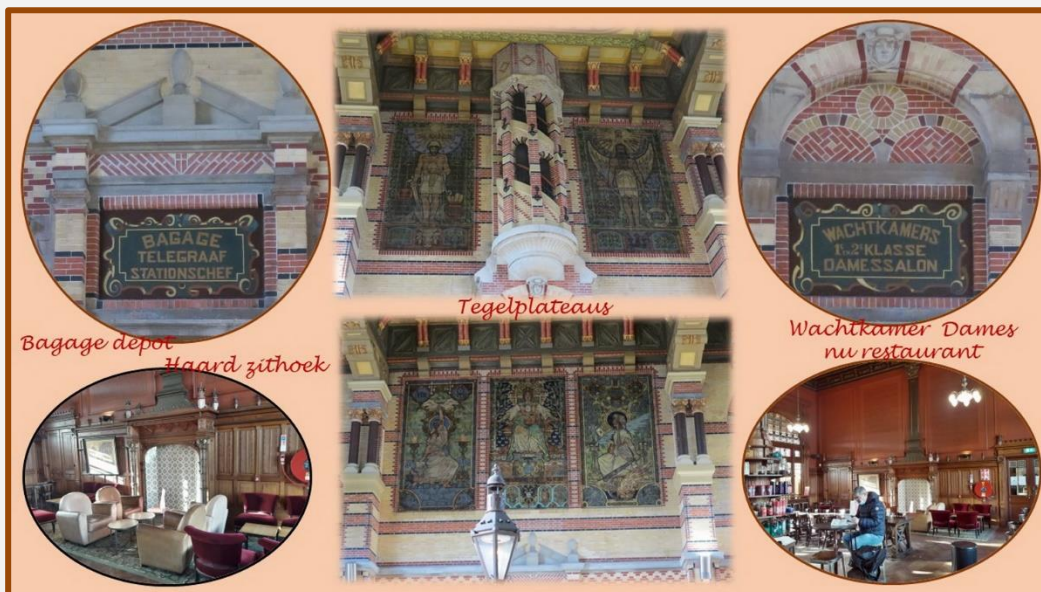

Het bijzondere stationsgebouw (1895) is inderdaad schitterend! Ineke herinnerde zich de buitenkant en de grote stationshal nog vaag uit haar kindertijd.

Maar het is tussen de 50er jaren en 2021 ontzettend mooi gerestaureerd. Heden en verleden is met elkaar vervlochten.

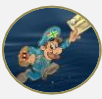
Aan de voorzijde boven een aantal buitendeuren staat nog steeds vermeld waar de deur vroeger toegang toe gaf. Zie de fotocollage.

Aan de binnenzijde in de hoofdhal boven de doorgangspoorten staan iets mooier vormgegeven "richting aanwijzingen" zoals; Wachtruimte, Bagageafgifte Stationschef en wachtkamer 1ste en 2de klasse en Damessalon die herinneren aan vroeger tijden.

Opvallend zijn ook de [magnifieke tegeltableaus van Hermanus Bach](#) die de aandacht vasthouden. Het lijken wel gebrandschilderde ramen maar het zijn toch echt tegels!

De oude 3de klasse wachtruimte naast de hoofdhal is in ere hersteld en

heeft een hedendaags restaurant in een nostalgisch jasje. De houten tafels en stoelen en houten lambriseringen samen met de openhaard partij met mooie velours beklede luie stoelen trekken de aandacht, prachtig is het. De reiziger met het mondkapje valt in al deze authenticiteit een beetje uit de toon maar is beslist hedendaags!

De stationshal is in al haar oude glorie hersteld. Mooie gebrandschilderde ramen boven de ingang versieren de prachtige binnenzijde van de ingangsmuur.

Van het gebouw aan de perronzijde konden we geen foto's maken omdat

daar flink gewerkt wordt aan nieuwe spoorlijnen etc. Nog wel even een leuke foto gemaakt van een Arriva

trein die op het perron stond te wachten om in oostelijke richting te vertrekken.

Aan beide zijden van het mooie Stationsgebouw zien we enorm grote fietsenstallingen. De ene is een opvallende meerdere verdiepingen tellende

uitvoering. In een studentenstad met verkeerscirculatieplan heb je zoiets ook wel nodig om alle geparkeerde fietsen een plek te geven.

Het standbeeld van "Peerd van Ome Loeks" op het plein voor het station maakt het voor de rasechte Groninger compleet. Geen Stadger of Groninger Molleboon wil dat die verdwijnt, het is namelijk een twee-eenheid. Het Station en Het Peerd!

Onze gekwelde zieltjes hebben een bad van prachtige oude architectuur gehad en zijn helemaal genezen. Voldaan wandelen we met gezwinde spoed naar ons Zeezwaluwkje op haar mooie nieuwe ligplaats.

